

Sygn. akt *XII Ko 45/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2016r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: **SSO Dorota Radlińska** /spr./

Sędziowie: SO Urszula Wieczorek

SR /del./ Piotr Maksymowicz

Protokolant: sekr. sąd Agnieszka Walecka

przy udziale Prokuratorów: Wojciecha Peleszok, Krystyny Nogal-Zaluskiej, Doroty Ositek

po rozpoznaniu dnia 3 listopada 2015r., dnia 19 listopada 2015r., dnia 23 listopada 2015r., dnia 4 lutego 2016r., dnia 6 maja 2016r., dnia 2 czerwca 2016r., dnia 23 sierpnia 2016r.

sprawy z wniosku **M. S.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwe niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Apelacyjną w W.o sygn. akt Ap V Ds (...)

na podstawie art. 552a § 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym z dnia 1 lipca 2015r. w zw. z art. 25 ust. 3 Ustawy z dnia 11 marca 2016r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw /Dz. U. z 2016r., poz. 437/

orzeka:

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz M. S. kwotę 30.000,00 /trzydzieści tysięcy⁰⁰/100/ złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z tymczasowego aresztowania w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Apelacyjną w W. o sygn. akt Ap. V Ds (...);

II. w pozostałym zakresie wniosek oddala;

III. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

SSO Urszula Wieczorek	SSO Dorota Radlińska	SSR /del/ Piotr Maksymowicz
-----------------------	----------------------	-----------------------------

Sygn. akt XII Ko 45/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 września 2016 r.

W dniu 30 czerwca 2015 r. do Sądu wpłynął wniosek pełnomocnika wnioskodawcy M. S. o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kwoty 4.764.250,00 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 500.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie oraz zatrzymanie w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Apelacyjną w W. o sygnaturze akt Ap. V Ds (...). We wniosku wskazano, iż na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w W. z dnia 9 grudnia 2011 r. zastosowany został wobec M. S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zmienił wskazane powyżej orzeczenie w ten sposób, że uchylił zastosowany wobec M. S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Okres pozbawienia wolności wynikający z zastosowania wobec M. S. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania trwał od dnia 7 grudnia 2011 r. do dnia 13 stycznia 2012 r.

Pismem z dnia 3 listopada 2015 r., zatytułowanym „Uzupełnienie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie oraz zatrzymanie”, pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania wskazanych w przedmiotowym piśmie świadków.

Na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2016 r. pełnomocnik wnioskodawcy zmodyfikował pierwotny wniosek w zakresie odszkodowania, wskazując iż winno ono być wyliczone w oparciu o utratę zysków w postaci potencjalnej pensji wnioskodawcy za okres pozbawienia wolności wraz z premią. Wnioskodawca M. S. poparł zmodyfikowany wniosek, zarówno co do meritum, jak i co do wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia.

Prokurator wniósł o oddalenie wniosku w zakresie odszkodowania. Jednocześnie wniósł o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy uchwały nr (...) Rady Nadzorczej (...) Spółka Akcyjna /dalej (...) S. A./ z dnia 24 marca 2011 r. powołano M. S. na stanowisko Członka Zarządu (...) S. A. na wspólną trzyletnią kadencję Zarządu rozpoczynającą się w dniu następującym po dniu wygaśnięcia wówczas trwającej wspólnej kadencji Zarządu Spółki /k. 7 akt sprawy XII Ko 45/15/.

Uchwałą nr (...) Rady Nadzorczej (...) S. A. z dnia 29 czerwca 2011 r. zatwierdzono kontrakt menadżerski zawarty między M. S. – Członkiem Zarządu (...) S. A. a (...) S. A. /k. 58/, stanowiący załącznik do uchwały /k. 11-23 akt sprawy XII Ko 45/15/. Miesięczne wynagrodzenie zasadnicze M. S. ustalono na kwotę 95.000,00 zł brutto. Wnioskodawca uprawniony był dodatkowo do premii rocznej, w wysokości do stu procent rocznego wynagrodzenia zasadniczego, ustalonej w oparciu o poziom realizacji celów.

Uchwałą nr (...) Rady Nadzorczej (...) S. A. z dnia 19 maja 2011 r. przyznano M. S. premię roczną za rok obrotowy 2010 w kwocie 1.140.000,00 zł /k. 206 akt sprawy XII Ko 45/15/.

W dniu 7 grudnia 2011 r. w godzinach porannych na podstawie zarządzenia prokuratora Prokuratury Okręgowej w O.del. do Prokuratury Apelacyjnej w W. z dnia 5 grudnia 2011 r. /k. 800-801 akt sprawy Ap V Ds (...)/ M. S. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w wynajmowanym przez siebie mieszkaniu położonym w W. przy ulicy (...). W czasie zatrzymania nie użyto wobec niego kajdanek. Świadcami zatrzymania byli sąsiedzi wnioskodawcy. Jednocześnie w dniu 7 grudnia 2011 r. odbyło się posiedzenie Rady Nadzorczej (...) S. A. /k. 199-205 akt sprawy XII Ko 45/15/, bez formalnego zwołania w trybie § 25 Regulaminu Rady Nadzorczej /k. 192 akt sprawy XII Ko 45/15/.

Uchwałą z dnia 7 grudnia 2011 r. Rada Nadzorcza (...) S. A. jednogłośnie zawiesiła M. S. w czynnościach Członka Zarządu (...) S. A. na czas nieokreślony z powodu zatrzymania go przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego /k. 169 akt sprawy XII Ko 45/15/.

W dniu 8 grudnia 2011 r. przedstawiono M. S. zarzut popełnienia czynu zabronionego z art. 296a § 1 i § 4 k.k. /k. 865 akt sprawy Ap V Ds (...)/.

Tego samego dnia, tj. 8 grudnia 2016 r. o godzinie 19:00 Rada Nadzorcza (...) S. A. wznowiła, przerwane w dniu 7 grudnia 2016 r., obrady. Przewodniczący Rady Nadzorczej M. M. poinformował wówczas członków Rady o uzyskanej od prokuratora informacji dotyczącej postawienia M. S. zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 296a k.k., przesłuchaniu go w charakterze podejrzanego oraz skierowania do sądu wniosku o zgodę na tymczasowe aresztowanie /k. 199-205 akt sprawy XII Ko 45/15/.

Uchwałą nr (...) Rady Nadzorczej (...) S. A. z dnia 8 grudnia 2011 r. odwołano M. S. ze stanowiska Członka Zarządu (...) S. A. w związku z charakterem postawionych zarzutów karnych, wskazujących na możliwość rażącego naruszenia obowiązków wynikających z kontraktu menadżerskiego /k. 71-72 akt sprawy XII Ko 45/15/.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w W. z dnia 9 grudnia 2011 r. sygnatura akt III Kp 2474/11 zastosowano wobec M. S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy, licząc od dnia zatrzymania, tj. od dnia 7 grudnia 2011 r. do dnia 6 marca 2012 r. /k. 969-970 akt sprawy Ap V Ds (...)/.

M. S. osadzony został w Areszcie Śledczym W. M. /k. 972 akt Ap V Ds (...)/. Pierwotnie zakwaterowany został na okres czterech dni w tzw. „celi przejściowej. Jeśli chodzi o dalsze kwestie bytowe wnioskodawcy na terenie Aresztu Śledczego, to umieszczony został dwa razy w celi trzyosobowej z osobami niepalącymi, gdzie kącik sanitarny pozbawiony był zabudowy. Przez okres szesnastu dni pozbawiony był czystego ubrania, w tym bielizny. Miał do swojej dyspozycji jeden strój – ten sam, w którym został zatrzymany. Paczkę od żony B. S. przekazano mu z opóźnieniem. Wnioskodawca składał liczne wnioski z prośbą o kontakt z lekarzem i dostarczenie niezbędnych leków. Swoją prośbę każdorazowo motywował zdiagnozowaną zakrzepicą genetyczną oraz wirusowym zapaleniem wątroby. Lekceważono jego prośby o umożliwienie kontaktu z lekarzem, zwlekano z kontynuacją specjalistycznej kuracji farmakologicznej, w efekcie czego wnioskodawca narażony został na zapalenie, a nawet marskość wątroby. Skuteczność kuracji zależała bowiem w dużej mierze od systematycznego przyjmowania leku. Wnioskodawcy towarzyszył lęk o własne życie, które było wówczas zagrożone – im dłuższa przerwa w przyjmowaniu leku, tym większe ryzyko wystąpienia nieodwracalnych zmian. Brak świadomości, co do łącznego okresu przebywania w areszcie potęgował obawy wnioskodawcy. Podczas pobytu w areszcie M. S. doświadczał rewizji celi, zdarzało się, że otrzymywał przeterminowaną żywność. Jedną z cel trzyosobowych dzielił z człowiekiem zaburzonym psychicznie, którego zachowanie uniemożliwiało normalne funkcjonowanie /między innymi poprzez zmienne nastroje współosadzonego, jego autoagresję werbalną i pozawerbalną, załatwianie potrzeb fizjologicznych poza muszlę klozetową/. Przez cały okres stosowania wobec wnioskodawcy środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania odmawiano mu zgody na widzenie z rodziną. Od Bożego Narodzenia 2011 r. M. S. ograniczone miał również kontakty z adwokatem. Osadzenie w areszcie uniemożliwiało wnioskodawcy, niezbędną ze względu na przeprowadzoną w 2010 r. poważną operację neurochirurgiczną – usunięcie części dysku, rehabilitację. Przez współosadzonych M. S. nie był atakowany. W areszcie otrzymał pseudonim Prezes.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 stycznia 2012 r. sygnatura akt IX Kz 1236/11 uchylono stosowany wobec M. S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania /k. 8-10 akt sprawy XII Ko 45/15/.

Po opuszczeniu aresztu śledczego M. S. nie korzystał z pomocy psychiatry ani psychologa. Wspierała go rodzina i część znajomych. Gotowość do podjęcia pracy zarobkowej oraz powrót do normalnego życia wyraził po upływie ośmiu miesięcy od opuszczenia aresztu. W mediach ukazywały się negatywne wzmianki na temat wnioskodawcy. W trakcie pobytu M. S. w areszcie śledczym doszło do pogorszenia stanu jego zdrowia psychicznego, którego efekty widoczne były jeszcze przez kilka miesięcy po jego opuszczeniu. Po aresztowaniu wiarygodność wnioskodawcy w środowisku biznesowym została podważona, a sam areszt był dla M. S. upokarzający i wstydlivy. Postawiony wnioskodawcy przez Prokuraturę zarzut popełnienia czynu zabronionego zamknął mu drogę rozwoju w (...) S. A., kiedy to M. S. był u szczytu swojej kariery zawodowej.

Przed aresztowaniem M. S. był osobą niekaraną. Posiadał na swoim utrzymaniu żonę B. S. oraz dwoje dzieci w wieku 10 i 16 lat, zamieszkałych w miejscowości P.. Wnioskodawca, ze względu na pracę zawodową, wynajmował mieszkanie w W.. Pierwotnie po opuszczeniu aresztu śledczego rodzinę utrzymywał z oszczędności, które sięgały kwoty 1.500.000,00 zł. Pracę zarobkową podjął po około ośmiu miesiącach od opuszczenia aresztu. Otrzymywał wówczas wynagrodzenie w wysokości 20.000,00 zł brutto. Nie podejmował prób znalezienia pracy na stanowisku odpowiadającym jego kwalifikacjom i doświadczeniu zawodowemu, tj. na przykład na stanowisku członka zarządu dużej spółki. Brak jest w sprawie dokumentów, które potwierdzałyby, iż M. S., w toku prowadzonych rekrutacji na wyższe stanowiska, był pomijany ze względu na zastosowanie wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Postanowieniem prokuratora Prokuratury Okręgowej W. P. w W. del. do Prokuratury Apelacyjnej w W. z dnia 25 czerwca 2014 r. umorzono śledztwo przeciwko M. S. o czyn z art. 296a § 1 i § 4 k.k.

Sąd zważył, co następuje:

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie wnioskodawcy o przyznanie kwoty stanowiącej zadośćuczynienie co do zasady zasługiwało na uwzględnienie. Sąd nie podzielił stanowiska wnioskodawcy, jak też jego pełnomocnika w zakresie dotyczącym zasądzenia odszkodowania na rzecz M. S. i w tym przedmiocie wnioszek należało oddalić.

Zeznania wnioskodawcy M. S. w przeważającej części zasługiwały na uznanie ich za wiarygodne. W szczególności zeznania dotyczące faktu i okoliczności zatrzymania, zastosowania tymczasowego aresztowania oraz osadzenia w Areszcie Śledczym W. M.. Na uznanie za wiarygodne zasługiwały także zeznania, w których wnioskodawca odnosi się do swojej kariery zawodowej. Za wiarygodne należało uznać zeznania dotyczące dyskomfortu związanego z zatrzymaniem, do którego doszło w obecności sąsiadów /mimo iż nie użyto wobec wnioskodawcy kajdanek/, pobytem w areszcie /choć nie pozostawał w konflikcie z żadnym ze współosadzonych/, brakiem dostępu do lekarzy i niezbędnych leków, rozłąki z rodziną i troski o nią, uzyskiwanych przez wnioskodawcę dochodów w okresie przed zatrzymaniem oraz ponoszonych kosztów utrzymania. Sąd dał także wiarę zeznaniom wnioskodawcy wskazującym na to, że przed tymczasowym aresztowaniem miał on realną perspektywę rozwoju i uzyskiwania, adekwatnego do swojego wykształcenia i doświadczenia, wynagrodzenia w (...) S. A. Za wiarygodne uznać należało zeznania M. S., w których opisywał swoje uczucia, przeżycia i emocje, jakie towarzyszyły mu podczas pobytu w jednostce penitencjarnej. Nie mogło ulec żadnej wątpliwości, iż stan psychiczny wnioskodawcy podczas pobytu w izolacji uległ pogorszeniu, zwłaszcza mając na względzie sposób i poziom dotychczasowego życia wnioskodawcy. Sąd miał na uwadze fakt, iż wnioskodawca był osobą schorowaną, wymagającą stałych konsultacji lekarskich, przyjmowania leków oraz uczęszczania na rehabilitację. Niepewność odnośnie łącznego okresu stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania potęgowała we wnioskodawcy strach o własne życie. W ocenie Sądu zeznania M. S. w wyżej wskazanym zakresie były szczere i obiektywne, wnioskodawca, zdaniem Sądu nie wyolbrzymiał faktów, a jego depozycje należy oceniać, jako jasne i spójne oraz korespondujące z ujawnionymi i uznanymi za w pełni wiarygodne dokumentami w postaci między innymi: uchwał Rady Nadzorczej (...) S. A., postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 stycznia 2012 r., kontraktu menadżerskiego z dnia 29 czerwca 2011 r., Regulaminu Systemu Motywacyjnego, artykułów dotyczących M. S., protokołu z posiedzenia Rady Nadzorczej (...) S. A. w dniach 7 – 8 grudnia 2011 r., dokumentacji lekarskiej dotyczącej wnioskodawcy. Zeznania M. S. ponadto korespondowały z uznanymi za wiarygodne zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków B. S. i E. M., w tym co do ogólnego stanu zdrowia psychicznego wnioskodawcy po opuszczeniu aresztu śledczego, tj. negatywnych konsekwencji pobytu w areszcie, zwłaszcza dla osoby niekaranej, jaką był wnioskodawca. B. S. i E. M. potwierdziły bowiem jednomyślnie, iż po opuszczeniu aresztu M. S. był w złym stanie psychicznym, który utrudniał normalne funkcjonowanie. W ocenie Sądu mając na uwadze krótki okres tymczasowego aresztowania stopień ww. dolegliwości jest jednak mniejszy aniżeli wynikałoby to z zeznań wnioskodawcy i ww. świadków.

Sąd nie dał wiary zeznaniom M. S. wskazującym na to, że powodem odwołania go ze stanowiska Członka Zarządu w (...) S. A. było zastosowanie wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Jak wynikało

z uznanych przez Sąd za w pełni wiarygodne, zeznań świadków A. S., L. P., A. G., J. Z., M. K., P. W., G. B., M. M. – członków Rady Nadzorczej (...) S. A. oraz z dołączonego do akt sprawy dokumentu – uchwały Rady Nadzorczej (...) S. A. z dnia 8 grudnia 2011 r. /k. 71 uchwała nr (...) – bezpośrednią przyczyną odwołania M. S. z funkcji Członka Zarządu (...) S. A. było postawienie wnioskodawcy zarzutów karnych. Treść postawionych wnioskodawcy zarzutów zdaniem członków Rady Nadzorczej wskazywała na możliwość rażącego naruszenia obowiązków, wynikających z kontraktu menadżerskiego. W opinii członków Rady Nadzorczej niezależnie od zdarzeń, które miały miejsce w późniejszym czasie z chwilą kiedy M. S. uzyskał status podejrzanego i mając na uwadze charakter zarzutów istniała podstawa do odwołania go z zajmowanych dotychczas funkcji. Członkowie Rady Nadzorczej podnosili, że brak tak radykalnej decyzji w stosunku do wnioskodawcy szkodziłby wizerunkowi (...) S. A. W tych okolicznościach poza jakąkolwiek wątpliwością pozostawał fakt, iż utrata zatrudnienia i co za tym idzie także wynagrodzenia przez M. S. pozostawała w bezpośrednim związku z faktem przedstawienia mu zarzutów. Te negatywne konsekwencje nie były natomiast związane z zastosowaniem wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, które nastąpiło dopiero w dniu 9 grudnia 2011 r., a zatem w dniu, w którym M. S. był już pozbawiony zarówno zatrudnienia, jak też wynagrodzenia. W momencie zastosowania wobec M. S. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania co do zasady wnioskodawca był osobą bezrobotną.

Mając powyższe na uwadze należało przyjąć, iż w przedmiotowej sprawie brak było adekwatnego związku przyczynowego między zastosowanym wobec wnioskodawcy środkiem zapobiegawczym w postaci tymczasowego aresztowania, a powstałą szkodą – utratą zatrudnienia w (...) S. A. Z tych względów wnioski M. S. o odszkodowanie, w którym powoływał się na utracone zarobki, tj. pensję za okres pozbawienia wolności wraz z premią, nie zasługiwał na uwzględnienie. Wnioskodawca nie przedstawił żadnego dowodu, który wskazywałby na fakt, że gdyby nie był on pozbawiony wolności, to uzyskiwałby określone dochody.

Przepis art. 552a § 1 k.p.k. /w brzmieniu zastosowanym w przedmiotowej sprawie/ stanowił, że w razie umorzenia postępowania wobec oskarżonego /podejrzanego/ przysługuje mu odszkodowanie od Skarbu Państwa za poniesioną szkodę, wynikłą z wykonywania wobec niego środka przymusu. W przedmiotowej sprawie utrata przez M. S. wysokopłatnego zatrudnienia w (...) S. A. nie nastąpiła na skutek zastosowania względem niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Było to, jak wskazano powyżej konsekwencją przedstawienia mu zarzut.

Pomiędzy tymczasowym aresztowaniem a szkodą musi istnieć adekwatny związek przyczynowy, którego ciężar udowodnienia spoczywa na wnioskodawcy. Także przewidywane utracone korzyści muszą mieć ścisły związek z faktem wykonywania izolacyjnego środka zapobiegawczego /tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 stycznia 2013 r. II AKa 244/12/.

Należy wskazać iż, podnoszona przez M. S., niemożność znalezienia pracy na wysokim stanowisku kierowniczym, czy utrata kontaktów biznesowych nie zostały przez wnioskodawcę, ani jego pełnomocnika w dostatecznym stopniu uprawdopodobnione. Wnioskodawca nie wskazał na swój udział w konkretnym procesie rekrutacyjnym, a zatem nie sposób było przyjąć, że takie próby podejmował, a ich ewentualne niepowodzenie związane było ze stosowaniem wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Nie sposób było zdaniem Sądu uznać, że spodziewane korzyści, które wnioskodawca utracił, tj. wysokość spodziewanej kwoty wynagrodzenia na zajmowanym stanowisku w (...) S. A. stanowić miałyby wysokość poniesionej przez niego szkody w rozumieniu art. 552a § 1 k.p.k. Wysokość uzyskiwanego przez M. S. wynagrodzenia w (...) S. A. nie mogła stanowić należnej kwoty utraconej spodziewanej korzyści w niniejszym postępowaniu, gdyż w chwili zastosowania wobec wnioskodawcy środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i to niezależnie od jego zastosowania – w okresie, w którym środek ten był stosowany M. S. nie uzyskiwałby już wynagrodzenia, gdyż wcześniej został odwołany z zajmowanego stanowiska. W tym zakresie wnioskodawca nie wskazał żadnych dowodów, z których wynikałoby, że nie będąc pozbawionym wolności uzyskiwałby konkretny dochód, który można byłoby potraktować jako utratę przez wnioskodawcę spodziewanych korzyści w związku z jego tymczasowym aresztowaniem.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków B. S. i E. M. albowiem są one spójne, konsekwentne i logiczne, a ponadto nie zostały podważone przez inne dowody. Zeznania tych osób korespondowały co do zasady z zeznaniami wnioskodawcy w zakresie jego stanu psychicznego po opuszczeniu aresztu śledczego.

Zeznania świadków D. K., S. J., K. P. również należało uznać za wiarygodne bowiem pozostawały w logicznej korelacji z treścią zeznań wnioskodawcy, w tym co do faktu zatrudnienia M. S. w (...) S. A. oraz podjętych wobec niego działań, tj. zawieszenia, a następnie odwołania z pełnionej funkcji.

Za wiarygodny materiał dowodowy, Sąd uznał dokumenty ujawnione w toku rozprawy, a ponadto akta Prokuratury Apelacyjnej w W. w sprawie prowadzonej pod sygnaturą Ap V Ds (...) w całości. O uznaniu dowodów z dokumentów i akt ww. sprawy za wiarygodne przesądziło to, iż sporządzone zostały zgodnie z przepisami procedury tam gdzie obejmowały czynności procesowe, ich autentyczność nie budziła wątpliwości ani też nie była kwestionowana, jednocześnie treść z nich wynikająca pozostawała ze sobą we wzajemnej zbieżności.

Zgodnie z art. 25 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, postępowania wymienione w Dziale XI Kodeksu postępowania karnego, tj. między innymi dotyczące odszkodowania za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie, wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, toczą się do ich zakończenia według przepisów dotychczasowych. Wobec powyższego podstawą orzeczenia wydanego przez tutejszy Sąd w sprawie o sygnaturze akt. XII Ko 45/15 był przepis art. 552a § 1 k.p.k. /uchylony wskazaną powyżej nowelą/.

Przepis art. 552a § 1 k.p.k. stanowił podstawę roszczenia z tytułu stosowania środków przymusu wobec osoby w stosunku, do której umorzono postępowanie. Oskarżonemu /podejrzanemu/ przysługiwało od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wykonywania wobec niego w tym postępowaniu środków przymusu, o których mowa w dziale VI kodeksu postępowania karnego.

Na podstawie tak zgromadzonego i ocenionego materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania bez żadnych wątpliwości, iż wniosek M. S. o zadośćuczynienie za krzywdy wynikłe ze stosowania wobec niego środka przymusu w sprawie prowadzonej pod sygnaturą Ap V Ds (...) – zakończonej prawomocnym umorzeniem śledztwa przeciwko M. S. – należało co do zasady uznać za zasadny. Wnioskodawca poniósł szkodę niematerialną, której powstanie pozostawało w związku przyczynowo – skutkowym z pozbawieniem go wolności poprzez zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Rozważając słuszność i zasadność roszczenia o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę podnieść należało, iż niewątpliwie w rezultacie zatrzymania a następnie tymczasowego aresztowania M. S. doznał szkody niemajątkowej /krzywdy/, co czyniło zgłoszone przez niego roszczenie o zadośćuczynienie usprawiedliwionym co do zasady. Okoliczności ujawnione w toku postępowania w ocenie Sądu uzasadniały przyznanie wnioskodawcy zadośćuczynienia z tytułu zatrzymania i tymczasowego aresztowania, natomiast wnioskowana przez niego kwota 500.000,00 zł była nieadekwatna do rzeczywiście doznanej przez niego krzywdy. Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę to odszkodowanie za szkodę niematerialną, a stanowią ją negatywne przeżycia psychiczne wiążące się nie tylko z faktem pozbawienia wolności /izolacja więzienna, przebywanie z innymi osobami pozbawionymi wolności, dolegliwe warunki odbywania kary/, ale również to, że dana osoba w trakcie odbywania kary utraciła dobre imię. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowaniem należy brać pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie okoliczności rzutujące na określenie rozmiaru krzywdy osobie pozbawionej wolności, w tym zwłaszcza okres izolowania od społeczeństwa, który w miarę rozciągania się w czasie wzmaga doznanie krzywdy. Należy brać również pod uwagę status społeczny i zawodowy wnioskodawcy. Zadośćuczynienie powinno być odpowiednie. Suma odpowiednia to taka, która co najmniej równoważy przeżycia związane z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem /tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 maja 2014 r. sygn. akt II AKa 88/14/.

Określając charakter doznanej przez wnioskodawcę krzywdy oraz wysokość związanego z nią zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze stopień natężenia doznanej krzywdy, tj. rodzaj, charakter, długotrwałość ujemnych przeżyć, a także ich intensywność. W ocenie Sądu w świetle powyżej wskazanych kryteriów nie ulega wątpliwości, że M. S. doznał

krzywdy na skutek stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania przez okres od 7 grudnia 2011 r. do 13 stycznia 2012 r. Wnioskodawca w ww. okresie był odizolowany od swoich bliskich, jako osoba przewlekle chora pozbawiony był niezbędnych leków i dostępu do profesjonalnej opieki lekarskiej, co z pewnością wywołało u niego dyskomfort psychiczny. W okresie stosowania środka zapobiegawczego nie mógł korzystać z widzeń, tym samym jego przymusowa izolacja od rodziny z pewnością negatywnie wpłynęła na jego stan emocjonalny. Jednak w ocenie Sądu uszczerbek, jakiego doznał w ww. zakresie M. S. nie był znaczny bowiem pozostająca na jego utrzymaniu żona i dzieci byli zabezpieczeni materialnie z uwagi na posiadane oszczędności w kwocie 1.500.000,00 zł. Ponadto M. S. nie przedłożył do akt sprawy dokumentacji medycznej, z której wynikałoby, iż jego stan psychiczny pogorszył się na skutek pogłębiających się obaw o stan emocjonalny jego żony, czy dzieci.

Badając stopień doznanej przez wnioskodawcę krzywdy Sąd miał także na uwadze, iż na skutek tymczasowego aresztowania M. S. doznał typowych dla tymczasowego aresztowania ograniczeń w sferze swobód obywatelskich, tj. brak możliwości decydowania o swoim losie, wyboru rytmu funkcjonowania, pożywienia, odzieży, towarzystwa, rozrywki, swobody porozumiewania się. W przypadku prowadzącego uregulowany tryb życia wnioskodawcy, który wcześniej nigdy nie przebywał w warunkach izolacji więziennej, uznać należało, że stopień tych dolegliwości, a co za tym idzie doznanej krzywdy był znaczny. Fakt, iż M. S. nie był dotychczas karany, prawidłowo funkcjonował w społeczeństwie również skutkował dużą dolegliwością dla wnioskodawcy zwłaszcza, że w prasie pojawiały się sukcesywnie negatywne wzmianki na jego temat.

Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności i argumenty odnośnie doznanej przez wnioskodawcę krzywdy Sąd zasądził na jego rzecz kwotę 30.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z tymczasowego aresztowania w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Apelacyjną w W. o sygnaturze akt Ap. V Ds (...). Nie budzi wątpliwości, że wnioskodawca w wyniku tymczasowego aresztowania doznał krzywd i cierpień, których doświadczyć nie powinien. Zdaniem Sądu zadośćuczynienie w wysokości 30.000,00 zł za okres trochę ponad jednego miesiąca tymczasowego aresztowania jest odpowiednią rekompensatą krzywd, jakich M. S. doznał w wyniku wykonywania wobec niego środka zapobiegawczego.

Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

SSO Urszula Wieczorek	SSO Dorota Radlińska	SSR /del/ Piotr Maksymowicz
-----------------------	----------------------	-----------------------------